

at opstille en saadan Laanegrænse. Udviklingen gaar i Retning af at forøge Skibenes Størrelse, og vor Handelsflaade omfatter et meget stort Antal Skibe, hvis Værdi langt overstiger 500,000 Kr. Der skønnes ikke at være Grund til at antage, at de store Skibe skulde yde forholdsvis ringere Pantessikkerhed end de mindre. Det behørlige Forhold mellem det enkelte Skibs Værdi og dets Behæftelse formenes sikret ved Bestemmelsen i § 1 c. om, at Behæftelsen (med Tillæg af mulig forud prioriterede Beløb) ikke maa overstige Halvdelen af Værdien. Ved, som foreslaaet, at sætte 250,000 Kr. som Grænse for det enkelte Skibs Behæftelse vilde man derfor drage en unødvendig snæver Grænse for Tilgangen til Foreningen og derved hemme dens Adgang til at naa den Vækst, som man tillægger væsentlig Betydning for dens Evne til at virke efter sin Hensigt. Ved Ændringsforslag Nr. 8 foreslaas derfor at lade § 1 d. udgaa.

§ 1 f. omhandler Pantedebitorenes solidariske Ansvar overfor Ejerne af Foreningens Kasseobligationer. Angaaende Reglerne for Rækkevidden af det paagældende solidariske Ansvar har der indenfor Udvalget været fremsat afvigende Anskuelser. Enkelte Medlemmer har saaledes været stemt for at kræve Pantedebitorenes solidariske Ansvar udstrakt til at lade disse hæfte med alt, hvad de ejer, overfor Ejerne af Foreningens Kasseobligationer. Her overfor er imidlertid gjort gældende, at Opstilling af et saa vidtgaaende Krav i uforholdsmæssig Grad vilde kunne hemme Tilgangen til Foreningen af solide Laantagere. Man er derfor enedes om at begrænse Pantedebitorenes solidariske Ansvar til de af dem pantsatte Skibes Taksværdi, der ifølge § 1 c. udgør mindst det dobbelte af det laante Beløb, og stiller i Overensstemmelse hermed Ændringsforslag Nr. 9.

§ 1 h. indeholder Bestemmelser om Medlemmernes Ydelser til Dannelsen af Reserve- og Administrationsfond, hvorunder en halvaarlig Ydelse af mindst $\frac{1}{4}$ pCt. af Laanenes oprindelige Beløb. Med

den Mulighed for Øje, at der til sin Tid maatte findes Anledning til at nedsætte denne Ydelse, finder man det imidlertid rettest at henføre en hertil svarende Bestemmelse til Statutterne og stiller derfor det hertil sigtende Ændringsforslag Nr. 11.

§ 1 o. kræver de til Foreningen pantsatte Skibe gjort til Genstand for sagkyndigt Eftersyn i det Omfang, Ministeren for Handel og Søfart bestemmer. En saadan Lovregel tør imidlertid for saa vidt anses for overflødig, som samtlige klassificerede Skibe er undergivne fornødent Eftersyn af de paagældende Selskabers Klasseinspektører, medens de ikke klassificerede Skibe er undergivne lovforskriftmæssigt Eftersyn. Med Henblik herpaa gaar man imidlertid ud fra, at Bestemmelsens Opretholdelse ikke vil paaføre Skibsejeren nogen med unødvendigt Skibseftersyn forbunden Bekostning eller Ulempe, og har derfor ikke fundet Anledning til at foreslaa Bestemmelsen fjernet.

§ 1 omfatter ikke Bestemmelser vedrørende Skibspanternes Søforsikring. Det er ved Lovforslagets Affattelse anset for fyldestgørende at give saadanne Bestemmelser Plads i Panteobligationerne. Udvalget deler imidlertid ikke denne Anskuelse. Talen er jo nemlig her om Bestemmelser af vidtrækkende Betydning for Foreningens Virksomhed. Og naar § 1 i øvrigt indeholder meget detaljerede Forskrifter angaaende Foreningens Organisation og Virkemaade, finder Udvalget, at disse ogsaa bør omfatte Hovedreglerne vedrørende Søforsikringen.

Man er opmærksom paa, at der ved gennemførlige Krav til Søforsikringen ikke vil kunne gives Pantekreditorerne en saa udstrakt Sikkerhed, som Lovgivningen yder Panthaverne i faste Ejendomme, dels ved, at disses Tilgodehavende indenfor Forsikringens Beløb er dem-tilsikret, ogsaa hvis Ejeren selv forbyder sin Ret til Erstatning, eller hvis hans Forsikringskontrakt af andre Grunde bliver ugyldig, og dels ved, at Pantekreditors Indvilgelse udkræves til Ophør af en Forsikring af fast Ejendom, tegnet i et af de under offentligt